

Lomanský Nepravidelník

Ročník IV

2017

09/23.10. Posedy a kazatelny nejen v NaPaLo

Nevím proč, ale nikdy mi v krajině neuniknou. Asi proto, že se mi do ní nehodí, připadají mi v ní nepatřičné, ostatně jako skoro všechno, co do ní nastrčil člověk. A přibývá jich, někdy mám pocit, že každý „zelený muž“ musí mít svou, že je jich víc než zvěře, pominu-li hony na přemnožené divočáky (pokud tedy přemnožení jsou). Kolem jednoho pole, které obklopuje z poloviny les, jsou i 4! Jako malé holce mi byl rozdíl mezi kazatelnou a posedem jasný, dětem je všechno jasné, čím vyšší vzdělání a víc titulů, tím víc se všechno rozpitvává a selská logika vytrácí. Dítě ví, že na posed si hajný přece chodí posedět a kouknout na zvířátka a z kazatelny na zvířátka mluví jejich řečí. K tomu má, jak mi říkala moje babička, jakési vábničky. Strašně jsem chtěla na takový posed vylézt, jenže příčky byly vždy moc daleko od sebe, což mě štválo. Neměla jsem ani ty vábničky, a tak jsem zkoušela foukat do různě složených listů. Zvuky to sice vydalo, avšak žádné zvíře na ně nepřišlo. Jednou to rozlítlo psa hajného. V přírodě jsem se pohybovala odmala, hodně a ráda, různé hlasy jsem měla odposlouchané, tak jsem vábila bez vábniček. V podstatě ale jen ptáky, nikoho jiného jsem v lese neslyšela. Tedy nikoho, s kým bych mohla z nějaké kazatelny konverzovat. ☺ Pokud jsem uviděla zajíce a srny, vždy byli potichu, na divočáka jsem tenkrát nenarazila. S ptáky to bylo lepší, někdy jsem si vsugerovala, že mi odpovídají, docela mi šlo je imitovat, přestože jsem je neznala. Byli v korunách stromů skoro neviditelní. Líbilo by se mi v takové dřevěné boudičce strávit noc. Doma by mi to určitě nedovolili, ale přání je přání. Vůbec by mi nevadilo trochu tvrdého nepohodlí, možná i zima v chladné noci. Strach jsem si nepřipustila, „nebezpečí chodí po dvou“, říkala babička. No, a co v lese chodí po dvou? Nic velkého. Pochopila jsem to až daleko později. Na zbraň se v mém dětství nějak zapomnělo. Stejně, hajný, který měl tak milé oči, by se nikdy nestřefoval do živého. Kam se poděli klasičtí hajní? S plnovousem, zalomenou puškou přes rameno a psem? Z mnohých hájoven jsou spíš rekreační chaty a správci lesa a zvěře se prohánějí po lesních cestách terénními auty, která výmoly rozbitých cest neohroží. Pokrok nezastavíš, každé dítě jednou vyroste a to tajemno najednou chybí.

U tůní se neděje nic výjimečného, vše je obdobné jako v uplynulých letech, jen té vody je stále málo. Budeme věřit, že zima a sníh to zachrání a do příchodu obojživelníků k jarnímu množení bude všechno v pořádku.

Podzim na Lomansku je ovšem každoročně kouzelný.

Všechna foto, pokud není uvedeno jinak, archiv J.Hepová

J.Hepová – MiSFN